

Войводите се струпаха около него, обсипаха го с въпроси. Спогледнаха се изплашени. Мрак ли забулваше ума му?

Самодържецът все сочеше по посока към юг. Неясен шепот се изтръгна от устата му. Презвитер Данаил се прекръсти, дигна ръце към небето. Отпрази се към царя, помоли го да помисли за децата си, за царството, за хората, които го обичаха и почитаха.

Изведнъж Иоан Асен улови яката на туниката си. Стисна клепачи. Разтърси глава. Сякаш го стягаше непоносима примка. Сякаш губеше дъх. След това отново посочи към юг. Устните му се раздвижиха. Извика силно:

- Балистите!

Отново настръхнаха кумани, българи и латини. Пак се спогледаха с изплашен взор.

- Балистите! - повтори царят и пристъпи няколко крачки по посока към обсадената крепост. - Запалете ги! Да изгорят!

Когато се извърна, всички сведоха очи. Не можаха да издържат гледката на един човек, който в няколко мига се бе състарил с десет години.

Отначало помислиха, че това е блънуване на един смазан от скръб мъж. Ала после разбраха, че това бе твърда и непоколебима повеля. Напразно фръзите, ужасени и отчаяни, се мъчеха да го разколебаят, да го увещават. Дори и куманските вождове се опитаха, подтикнати от Ансо дьо Кайо, да го накарат да почака, да неизбързва в решенията си, да не се поддава на внезапни помисли.

Нищо не помогна.

Цялата българска и куманска войска бе получила заповед веднага да дигне стана си и да потегли обратно към България. Войскарите се разтичаха с готовност и усърдие да изпълняват царската воля. Лагерът се изпълни с тревожни викове, цвилене на коне, дрънчене на оръжия. Набързо се разваляха шатрите, прибираха се конете, тръби отзвучаваха заповеди.